

MODEPRAATJE

Ik ben glad vóór den oorlog. Omdat je dan ten minste kans hebt, wat te worden. Als je dan terugkomt met den kogel, die door je arm sneed, aan 'n touwtje om je hals en je arm in 'n doek, dan ben je 'n held. Dan komen de zachte krullen van je nichtje en de lieve hand van je vriendinnetjes zacht op je arm drukken, en als je nog stem over hebt na het zooveelste verhaal van je weervaren, begin je weer opnieuw. En je begint, terwijl de oogen van je nichtjes diep zich vergeten in het blauw van je eigen oogen en de fluweelen arm, waarvan als 'n geknakte lelie de liefelijke hand van je vriendinnetje afhangt, rust op den gezonden schouder. En in je zelf voel je voor het eerst weer het mannelijk-prestige opleven, dat in onzen tijd zoo schuil gaat achter heelemaal-de-moeite-niet-meer-waard-zijnde mannelijke handelingen. Erken zèlf. 'n Vrouw vertoont neiging van je te gaan houden. Denkt u, dat 't op haar fantasie werkt, als ze weet, dat je 's morgens met je boterhammen in je rechter jaszak op Duinoord

op lijn 3 stapt, en zij je weet zitten van 9 tot 12, goed geborgen achter de oer-solied gebouwde kantoorwanden; dat ze weet hoe je van 12 tot halftwee in 'n melkinrichting je kopje chocolade drinkt, om weer van halftwee tot vijven tusschen dezelfde muren te verblijven? Zal ze beven voor je hachie, als je iederen dag op de Beurs bent, of zal de emotie, zoo hoog noodig voor de stijgende verliefdheid, misschien gefokt worden, als je met je overschoenen in het schemerdonker uit de drijfmatte straten, de dooie straat, waar je woont, binnensjokken komt? Nee, nietwaar? Maar zet daartegen: je bent „reuzekieper” bij 'n internationale match: al de jochies, die de sportbladen lezen, roepen „haal op sjeffie” en je werkt met éénen den bal door 't net, dat de enthousiaste menigte je draagt naar je clublokaal, waar de manager je onderhanden neemt, om de ledematen te verzorgen, dan, in die spanning wordt je gevolgd door wie weet welke schoone oogen achter de lijn of op de tribune. Dan ben je wat. Maar je kunt niet allemaal de „reuze-back” zijn! En daarom maar oorlog, dan kun je allemaal wat wezen!

Waarmede ik maar zeggen wil, dat 'n man 'n held moet wezen, om als man wat te zijn, en 't voor 'n vrouw voldoende is, vrouw te wezen.

Het is dan ook heelemaal geen wonder, dat 'n man, eenmaal 'n verovering hebbende gemaakt, er eenigen prijs op stelt, het levend bewijs dier verovering zoo fraai mogelijk in tuig gestoken te zien aan zijne zijde, zooals je 'n schip pavoiseert op 'n feestdag. En nademaal de vrouwtjes zich dat met de meeste bereidwilligheid laten aan-

leunen, zijn we in den nauwen doorgang geraakt, waar de mode haar tol heft van den teeren wensch onzer dames, bij iedere bijeenkomst niet de buitgemaakte prijs te zijn, maar het admiraalschip!

Ik stem toe, — want ook ik heb de zwakheid om gevoelig te zijn voor 'n goede „optuiging” — dat het ons mannen 'n zekere warmte in de knokkels geeft naast 'n goed-gekleede vrouw te loopen, en we dus ook op die wijze toegeven aan de luxe-bevliegingen onzer dames.

Waarom echter altijd die tooi in zoo sombere kleuren?

Ik weet niet, wie 't eens tegen me zei, dat het jammer was, dat in ons donkere Holland de vrouwen zich zoo

donker kleeden óók. Er is voor kleur veel te zeggen. Lichte kleding vervroolijkt het straat-effect. Nu is het 'n feit, dat we de laatste jaren vooruit zijn gegaan. De kleurige dracht, roode, paarse, groene blouses, oranje en violette mantels, ze hebben al menig interieur, menig Hollandsch-grauwe straat 'n prettigen toon gegeven. Maar 's winters is het nog niet dát. Ons klimaat? De regen? Ik heb stoffen gezien, die kleurig evengoed in den regen te dragen waren, als in donkerder tonen.

En het bont dan?

Niet ineens zal het gaan, maar is met kleuriger dracht eenmaal de proef genomen, dan zal het ieder opvallen, hoe prettig en hoe vroolijk het werkt op den toon van onze omgeving, juist tegen den miezerigen achtergrond van ons land, ons klimaat.

Enfin, hopen maar. Reeds nu gaan de donkerder kleuren al minder dan vroeger. Er zal 'n tijd komen, dat ze heelemaal niet gaan, of dat ze alleen als ornering zullen dienen.

De bijgaande foto's bewijzen, dat Parijs, Parijs niet zijn moest, om thans, al is 't oorlog, bij de pakken neer te zitten. Meldten de couranten al dat schouwburgen en andere theaters reeds weer hun deuren openstellen, ook op modegebied blijft er niets achter. Bijgaande foto's mogen er het bewijs van zijn. Het hermelijnen garnituur, symbool van desneeuw en den winter, gedragen als dit, blijft er z'n triomfen viere. Een ieder zal toestemmen, dat 'n

geheel blanke verschijning als deze, de teint ambré nog voordeeliger te voorschijn brengt. De zwarte hoed daarbij brengt deze wel-aandoende tegenstelling nog scherper naar voren.

Zwaarder doet de bijgaande zwarte vos, op het witte costuum gedragen.

Door 'n groote vrouw gedragen, verleent het aan het geheel iets majestueus.

Voor thuis, bijgaand tea-gown. Van de charme, uitgaand van deze zijden kleederdracht, met borduurwerk voorzien, wil ik niets verhalen. Ze zou ons voeren in de mijmering over verleden dingen, die de charme van de zomermorgens hebben, zon blij en warm-koesterend. Het andere toilet — reeds het kleine beer-aapje, dat van den schouder dezer schoone u wat angstig toeloert, vertelt u dat het eveneens 'n fluweelen huistoilet is; de zijden hoofddoek sierlijk om de weerbarstige krullen, — is 'n aardig ornament. Daarmede zal zij, gastvrouw, u ontvangen als ge haar, zonder dat het haar jour is, 'n bezoek brengt en ge de eer van bij haar toegelaten te worden, deelachtig wordt. Mij lijken de figuren in het kleed gebrand.

Zooals u ziet, verscheidenheid genoeg, maar wie zal 't durven bestrijden, dat, als de natuur vier maal per jaar van kleed verwisselt, de vrouw, die van de natuur in ons leven de schoone vertegenwoordigster is, het vier maal per dag doet?

„Habe ich doch meine Freude d'ran!” zei Mefistofeles.
CI-DEVANT.